

VYMÍTAČ DUCHŮ

Světlo, které zabíjí

Derek Meister

FRAGMENT

VYMÍTAČ DUCHŮ

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz



Derek Meister
Vymítač duchů – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

VYMÍTAČ DUCHŮ

Světlo, které zabíjí

VYMÍTAČ DUCHŮ

Derek Meister

Světlo, které zabíjí

 **FRAGMENT**

Jediným prostředkem proti pověře je věda.

Henry Thomas Buckle (1821–1862)
anglický historik a sociolog

Nejkrásnější věc, kterou můžeme objevit, je záhada.

Albert Einstein (1879–1955)
německý fyzik

1.

Aconcagua, okolí výstupového svahu Canaleta, Argentina

Už osmnáct let ležel Fokker F-27 Friendship pod kameny a sněhem.

Osmnáct let.

Osmnáctileté tajemství.

Letadlo s registrační značkou N-A73 ztratilo kryt, stejně jako leklá ryba na slunci ztrácí šupiny. Masivní části trupu vlály ve větru. Na chátrání fokkeru se podepsalo počasí i čas a zbytek dokonala lavina kamení, která před dvěma dny vyprostila stroj ze skály. Mrazivá vichřice a sníh ohoblovaly každou trhlinu, kterou náraz zanechal.

Brian Cox vytáhl dalekohled a ze skalisek jím namířil na vrak letadla, lesknoucí se v dálce na svahu. Potrvá ještě hodiny, než se k němu dostanou.

Spatřil obě vrtule zasazené na svém místě, jen rotory byly ohnuté a částečně utržené. Výškovky a podvozek byly pryč a jedno křídlo ulomené. Letadlo se zlomeným trupem leželo na hřebě. Kabina byla dosud pohřbena mezi kameny.

Všechna okna kabiny byla vymláčená, nejspíš je zničil náraz, ale Cox neviděl žádné střepy. Teprve minulý týden sklouzl kus

převisu Aconcaguy a uvolnil letadlo. Coxův kolega objevil stroj na satelitních snímcích s vysokým rozlišením.

„Jak je to ještě daleko?“ Cox se chtěl opřít o skalisko, ale všiml si silné vrstvy prachu. Mrzutě vytáhl z kožené bundy hadřík na čištění brýlí a utřel si jím pot z čela. Výstup si urostlý muž v letecké bundě s podšívkou a zrcadlovými slunečními brýlemi na očích představoval jinak. Z nějakého důvodu počítal Cox s pralesem, pak se sněhem a ledem – ale Aconcagua se v této výšce předvedla jako naprosté bitevní pole.

Hromada sutí. Ostré kameny všech velikostí. Už hodinu se plahočili mezi balvany velikosti člověka, přelézali je a trmáceli se podél nich. Přírodní koryto plné prachu a skalních úlomků se táhlo vzhůru. Červené, hnědé, zpustošené.

Krajina Coxovi připomínala snímky z Marsu, ne nejkrásnější stát Jižní Ameriky. Země ho opět překvapila, jako již mnohokrát. Když se v jednadvaceti letech vrátil z Princetonské univerzity do vlasti, s překrásnou manželkou a připravený na to, že převezme dědictví po svém otci, myslel si, že už ví o Argentině všechno. Byl přesvědčen, že ví všechno i o životě. Přepočítal se: Čím víc znalostí získával a čím byl starší, tím méně věděl.

Přínejmenším od horské silnice do San Javieru, od onoho mlhavého rána, kdy se stromořadím rozprostřela mlha jako armáda duchů, přínejmenším od tohoto okamžiku věděl, že životu rozumí čím dál méně. Přínejmenším od onoho rána.

„Jak daleko ještě? Už se konečně vymáčknete.“

„Po dvou stech metrech to bude lepší, señore Coxi.“ Horský vůdce, statný padesátník, se obrátil ke Coxovi a prohlédl si ho. Vyplívl žvýkáci tabák. Z tmavého ošlehaného obličejce hleděly pronikavé oči. Jeho pokožka připomínala zvířecí kůži. Coxovi

okamžitě došlo, že už zase zapomněl jméno toho Argentince. Jeho asistent volal přes půlku Jižní Ameriky, aby získal odborníka na Aconcaguu, a nakonec Coxovým jménem najal vousatého neotesance. Něco na D, usilovně přemýšlel Cox. Něco krátkého... Nakonec však nad tím mávl rukou. Usoudil, že přemýšlet o tom je ztráta energie. Jména – jenom zvuk a dým.

Poté, co si lokl z hliníkové láhve, podíval se na drahé hodinky Dark Commander.

„Je pomalu na čase, abychom opustili tu hromadu kamení. Myslím, že by nám neuškodilo si trochu pospíšet.“

„Nedělejte si starosti. Canaleta není dlouhá.“

„Upřesněte to.“

„Ani ne půl kilometru, señore. Pak skončí výstupový svah a přijde mulí průsmyk. Nedělejte si starosti, potom se výstup zlepší.“ Horský vůdce došel ke Coxovi. „Za čtyři hodiny jsme tam.“

Cox si narovnal sluneční brýle a přejel si po bílých vlasech. Z účesu od nejlepšího kadeřníka v Buenos Aires vykartáčoval koňský ohon a sepnul jej sponkou.

Napřímil se a pozorněji si prohlédl nejvyšší horu Ameriky. Aconcagua se svými skoro 7 000 metry se jako dokonale utvářená pyramida tyčila k ledově modrému argentinskému nebi. Na některých skalních stěnách rozeznával sníh, ale na jejich cestě nebyl.

„Čtyři hodiny? No, kéž by vás bůh vyslyšel!“

Horský vůdce se dal znovu do pohybu, po pár krocích se ale opět zastavil a pohlédl na Coxu. „Potřebujete kyslík?“

„Co prosím? ... Ne, ne.“

„Určitě ne, señore Cox?“

Coxův zachmuřený a odmítavý výraz muže odradil, takže tlakovou láhev nevytáhl.

„Řekl jsem ne. Je to v pořádku.“ Protáhl se kolem horského vůdce a hodlal proměnit slova v činy. Po pár krocích se však zase zastavil.

Je 5.23. Ve stínu příkrého skaliska velikosti nákladáku Cox usoudil, že mu svítí ručička vojenských hodinek, ale byl to jen světelný klam, zapříčiněný nejspíš nedostatkem kyslíku v krvi. Z náprsní kapsy kožené bundy obratně vytáhl stříbrnou krabičku. Byla už opotřebovaná, ohlazené hrany a ozdobné rytiny dávno zčernaly.

„Je mi dobře. A teď nás dovedte k mému letadlu,“ sykl a do dlaně si odsypal dva prášky. Ve víčku otevřené krabičky byla nalepena úzká fotka, o nic větší než pasová fotografie. Smály se z ní jeho tři děti – nejstaršímu byly na fotografii právě tři roky. Seděly na písčité pláži. Cox zavřel krabičku. Nasucho polkl prášky a potřásl hlavou, jako by se potřeboval protáhnout. Pak se pořádně napil vody a zcela zbytečně si dával pozor na to, aby se nepobryndal. „Pomohlo by, kdybychom byli u trosek dřív, než zajde slunce.“

„To není problém, seňore Coxi.“

„Doufejme, Diego.“ Konečně mu to jméno vytanulo. Cox už vyrazil vpřed. „Doufejme.“

Ve větru se třepotaly vlajky. Modrý, bílý a šedý koberec v červeném slunečním světle. V záři ohnivě červeného slunce, které se pomalu nořilo za stěnu Aconcaguy, vlála barevná změť tvořená izolacemi a plastem.

Vichřice, která řádila nad útesem, nutila Coxe i horského vůdce jít v předklonu. Blížili se ke stroji a jeho rozervané schrán-

ce jenom pomalu a Coxe znervózňovalo hlasité třepotání tepelné izolace a kabelů. Kdykoli lehké úlomky pláště narazily do zbytků těla, zašumělo to, zapraskalo a zarachotilo.

Třebaže Cox už několikrát fokkerem friendship letěl na obchodní jednání, zdál se mu stroj obzvlášť velký. Nejspíš to bylo tím, že ležel v této rozlehlé krajině tak opuštěný a nestál na letišti vedle jiného letadla. Možná to bylo i tím, že trup pukl a technické vybavení se táhlo po skále metry daleko jako vnitřnosti.

„Byl už tady na místě někdo?“ zavolal Cox do větru a musel zamhouřit oči, protože mu do nich šlehal prach a oslepovalo ho zapadající slunce.

„Ne. Horská služba našla vrak teprve včera a váš asistent...“
Teď bylo na Diegovi, aby si vzpomněl na jméno.

„... Dellingham.“

„Dellingham, ano. Ten podplatil úředníky. Nemyslím si, že tady nahoře někdo v posledních dnech byl.“

„Dobře.“ Pomalu procházeli kolem křídla. Bylo ulomené, ale ještě drželo na trupu. U fokkeru F-27 byla křídla přimontovaná nahoře nad okénky, protože šlo o hornoplošník. Teď ležel na zádech. Coxovi nezbývalo než se po křídle a nalepený ke kulatému okénku sunout proti větru dopředu.

Nehodlal se dovnitř dostat oknem, chtěl prolézt rozervaným trupem. Byl však až příliš netrpělivý a bezpodmínečně musel nejprve nahlédnout dovnitř.

Cox si speciálně pro tuto akci pronajal od argentinské armády CH-47 chinook, ovšem přepravní helikoptéra, která kvůli dlouhému trupu i rotorům vypadala jako létající banán, stála dole v základním táboře. Zadní rotor vypadl a tři technici z *Cox Enterprises Inc.* těžkou přepravní helikoptéru oloupali jako ovo-

ce, odpojili kabely a mezi stany a mulami se pustili do rozebírání složité hydrauliky.

Odborníci na chinooky čekali na náhradní díly z Mendoza. Dva piloti čekali na odborníky a jeho asistent Dellingham čekal na piloty. Všichni čekali. Jenom Brian Cox neměl trpělivost, aby vydržel jeden jediný den v táboře. Bez okolků vyrazil s horským vůdcem do ranní mlhy a asistenta nechal i s mulami v táboře.

Chinookem chtěl zachránit, co se po osmnácti letech ještě zachránit dalo. Teď to bude muset jít i bez helikoptéry.

Netrpělivost byla Coxovou slabou stránkou, což sám věděl. A slabiny, jež člověk zná, může proměnit v silné stránky. Tohle se naučil jako malý díky první pohádce.

Za normálních okolností by si Cox navlékl rukavice nebo by poslal někoho napřed, protože by se bál, aby se mu něco nestalo nebo aby si neušpinil drahou leteckou bundu, ale zmocnila se ho zvědavost. Třesoucíma se rukama odstranil z obložení pár úlomků, aby mohl strčit hlavu dovnitř.

Zapáchalo to tam zatuchlinou. Chvilí mu trvalo, než se zorientoval, protože všechno bylo vzhůru nohama a červené slunce vrhalo kolem dlouhé stíny. Zjistil, že vnitřní stranu kabiny obrostá mech. Na sedadlech, která visela „ze stropu“, se rozrostla drobná kvítka.

„Pojďte k otvoru...“ Zrovna chtěl vystrčit hlavu z okénka, ale vtom se zarazil.

To byl přece... stín.

Nepohnulo se mezi řadou sedadel a kabely něco?

Nebo si poslední sluneční paprsky pohrávaly s jeho vnímáním? Cox si sňal zrcadlové brýle, zadíval se na trup a pokusil se v rychle ubývajícím světle něco rozlišit.

Najednou se mu zdálo, že zahlédl jakýsi záblesk. U porostlých dveří do pilotní kabiny ve tmě něco zazářilo.

Pohnulo se to?

Náramek? Nůž? Oči?

Cox se snažil, aby postřehl víc, ale v trupu vládl naprostý klid. Stíny očividně splynuly v jeden a vše se ponořilo do mlhavé tmy.

Cox zakroutil hlavou. Nejspíš tam vůbec nic nebylo – pokud nepočítá námahu, která ho připravila o dostatečné prokrvení.

Naposled se ještě pro kontrolu ohlédl, pak se obrátil a Diego mu pomohl z křídla.

Beze slov zamířil nejprve k otvoru v trupu. Nemělo smysl cokoliv říkat, protože úder a praskot ulomených kusů byly opravdu hlasité. Kývnutím vybídl horského vůdce, aby šel do letadla, a on pro jistotu vytáhl pistoli.

Potom následoval Diega, který odhrnul izolaci jako závěs, a vzápětí se ocitli v malém dopravním letadle. Diegova záda mu zatarasila výhled.

Musel se sklonit, aby hlavou nenarazil do opěradel sedaček. Kráčeli po sutí a skřípějících střepech. Vítr skučel tak hlasitě, že se Cox musel ovládat, aby si nezacpal uši.

Chvíli přemýšlel, zda nejdřív nevstoupit do kokpitu, ale tuto myšlenku okamžitě zavrhl. To, co hledá, v kokpitu nenajde.

„Světlo,“ zamručel, „rozsviňte!“

Diego se otočil k němu a přikývl. Během pár vteřin zlomil dvě světelné tyče a jedno podal Coxovi. V pronikavé zeleni vypadal Diegův obličej zvláště zkřivený. Démonický. Coxovi se málem zastavilo srdce a skoro sebou při onom bizarním pohledu trhl.

„Děkuju,“ zakřičel do hučení větru a pokusil se zahnat hrozivý pocit, že ho doprovází sám ďábel.

Diego se protáhl kolem Coxe a posvětil na řady sedadel. Krok za krokem se prodírali do nitra trupu podobného jeskyni. Slunce mezitím zapadlo a fokker osvětlovaly jen světelné tyče naplněné kapslemi s chemickou směsí, jež se po rozlomení promění ve světelnou energii. Procházeli řadu za řadou a s každým krokem narůstal v Coxovi hrozivý pocit. Jak to, že se sem vydal s jediným mužem? Jak to, že s sebou nevzal žádného nosiče nebo některého ze svých tělesných strážců?

Netrpělivost. Zatracená netrpělivost.

V duchu si umanul, že s ní konečně něco udělá, a namířil zbraní do další řady sedadel. Nic. Jenom změť visících sedadel.

Najednou Cox koutkem oka zaznamenal jakýsi pohyb. Polekaně trhl zbraní a vystřelil. Diego s výkřikem uskočil stranou. Cox mu vystřelil těsně u ucha. Kulka prosvítila uličkou a zaryla se do předního sedadla, kde rozervala polstrování obrostlé mechem.

„Nějakej pták,“ vykřikl Diego a Cox málem vystřelil znovu, protože měl opět dojem, že mezi řadami sedadel zahlédl stín.

„Nějakej pták! Je to jenom pták, seňore Coxi!“ Diego se držel za ucho a křičel na Coxe. „Kondor! Malinký kondor, zatraceně. Seňore! Seňore!“

Cox to pořád ještě nechápal. Roztřeseně dál mířil zbraní do zelené záře chemického světla a zíral na řady sedadel a kusy vraku.

„Hej! Seňore Coxi, schovejte tu zbraň!“

Konečně Coxovi došlo, že má Diego pravdu. Kolem poletovalo vystrašené mládě kondora a ve změti kabelů hledalo okénko, ze kterého by mohlo uniknout na svobodu.

„Nejspíš hledal ochranu před větrem,“ zakřičel Diego, ale Cox si ho nevšímal, sledoval kondora, který poskočil na převržený servírovací stůl a pak pokračoval skokem z vymláčeného okna. Cox poznal, co měl v zobáku. Byla to kost.

Jak rychle dovedl, vyrazil o tři řady dál, kde předtím spatřil stín kondora.

Opět leknutím zadržel dech. Musel se chytit za ústa, protože se mu zvedl žaludek.

Zeleným světlem sjel po pažích. Po ramenou. Po hlavě. Kost-ra dosud seděla připoutaná na sedadle. Visela ze stropu hlavou dolů a zírala na něj.

„Proboha,“ vyhrkl Cox. Instinktivně ustoupil o krok dozadu a nahmatl pouzdro s léky. Jak rychle to jen jeho třesoucí se ruce dovolily, spolkl dvě tabletky. Když však vracel krabičku zpátky, spatřil i druhou kostru, která seděla vedle té první.

I Diego vyjeveně zíral na příšerný obraz připoutaných mumií. Držely se za ruce, určitě se v okamžiku nárazu k sobě přivinuly. Vlasy z lebek visely už pouze v řídkých chomáčích, ale soudě podle jejich délky se jednalo o muže a ženu.

Cox překonal odpor. Odsunul pistoli a přistoupil blíž. Chemickým světlem pomalu přešel po špinavém a děravém oblečení mrtvol. Na mužových zádech a na šíji byly patrné černé skvrny od krve. Cox se s odporem předklonil a rozluštil nápis na plastovém štítku na prsou mumie: S. Išizuka, Ph.D.

Bez ohledu na hrůzný obraz se Cox musel usmát. Našel Išizuku. Už roky mu byl na stopě, pronásledoval ho až k tomuto letu, ale nedokázal určit, kde se zřítili. Teď tu stál a hleděl muži do tváře. Navzdory tomu, že z tváře zbyly téměř jenom kosti.

Išizuka.

Išizuka Satoši se svou manželkou Kjoko.

Cox zaslechl, jak se Diego modlí, a poslušně sklonil hlavu. Pohledem zavadil o podlahu, která kdysi bývala stropem, a zjistil, po čem celou dobu šlapali.

Ne všechno byly úlomky skály a střepy.

„Zastavte! Počkejte!“ stáhl zpátky Diega, který chtěl mrtvoly odříznout z pásů. „Nehýbejte se! Nehýbejte se. Buďte v klidu...“

Diego strnul uprostřed pohybu.

„Ani o krok dál, Diego. Zůstaňte, kde jste.“

Na zemi mezi troskami a střepy ležel koberec z obrovských modrých a zelených konfet. Umělohmotných konfet. Po celém letadle byly rozházené barevné placky.

Zastaralé paměťové disky z tvrdého plastu.

Stovky.

Tisíce.

Desetitisíce 3,5palcových disket.